

Đã Từng Có Kẻ Ngốc Thương Em

Contents

Đã Từng Có Kẻ Ngốc Thương Em	1
1. Chương 1: Anh Là Tình Nhân	1
2. Chương 2: Kỳ Nhiên, Nhìn Anh Một Chút Đi	3
3. Chương 3: Anh Đi Rồi! Em Biết Làm Sao?	4
4. Chương 4: Bi Kịch Trong Đêm Tối(hoàn)	6
5. Chương 5: Phiên Ngoại 1: Người Ở Lại, Liệu Có Vui?	7
6. Chương 6: Phiên Ngoại 2 : Quay Về Quá Khứ	8
7. Chương 7: Phiên Ngoại 3 : Hạnh Phúc Tìm Về	10

Đã Từng Có Kẻ Ngốc Thương Em

Giới thiệu

Thể Loại : Quân gia, nghèo nàn, si tình công x thiếu gia, tra thụ. Ngược tâm công, HE, trọng sinh, shortficNhân vật: T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-tung-co-ke-ngoc-thuong-em>

1. Chương 1: Anh Là Tình Nhân

Kỳ Nhiên, em có biết không? Điều hạnh phúc nhất trong cuộc đời Trầm Mạc Khương này, đó chính là được yêu em. Anh vẫn còn nhớ rất rõ lần đầu chúng ta gặp nhau là tại côi nhi viện, nơi anh đã từng sinh sống, chính em đã mang anh ra khỏi nơi ấy

Lúc đó anh mười tuổi, em cũng chỉ mới bảy tuổi, em cầm cây kẹo mút trong tay, sau đó liền đưa đến cho anh, đoạn nở nụ cười lộ ra hai cái răng sữa nói

- Cha mẹ.. Con muốn người này đi theo hầu con, hai người mau mang anh ấy ra khỏi đây đi

Chỉ một câu nói của cậu ấm nhỏ, anh liền được nhận nuôi. Cuộc sống của anh trở nên tốt hơn, được ăn ngon mặc ấm, Tiểu Nhiên luôn xem anh như một ca ca tốt mà bu bám, dựa dẫm. Hai bác vì muốn bảo vệ con trai cưng, cho nên cũng không ngần ngại cho anh học chung lớp với em. Nhưng mà đầu óc kém thông minh, cho nên chuyện học hành của anh thật sự rất dở tệ đó nha, nhưng mà Kỳ Nhiên rất giỏi, học đâu nhớ đó, làm bài kiểm tra luôn được tốt, anh nhìn thấy thôi cũng đã vui lây rồi

Quãng thời gian đó tuyệt vời làm sao em nhỉ? Dưới buổi chiều hoàng hôn của những năm tháng tiểu học và trung học, đã từng có hai thân nam sinh nắm tay nhau ra về khi tan học.

Chúng ta cứ như vậy mãi, cùng lớn lên, cùng khóc cùng cười, cùng chia sẻ niềm vui nỗi buồn với nhau. Kỉ ức tuổi thơ của anh đều chỉ toàn là hình bóng em

Lên đến cao trung, Tiểu Nhiên nói biết yêu rồi, mà người đó là không phải là Mạc Khương, người ấy tên Chính Huyết, là một đại công tử giàu có, đẹp trai cùng khí suất ngời ngời. Lúc đó, tự dưng trái tim anh như bị ai đâm cả ngàn nhát dao, đau đến không thể thở nổi. Thử hỏi, nhìn người mình yêu đi thân mật, ôm ấp người khác thì có ai chịu được không?

Nhưng mà nghĩ lại, vẫn là anh cố gắng chịu đựng nhìn em vui vẻ với Chính Huyết. Bởi vì anh nào có một thân phận tốt đẹp để ngỏ lời với em

Thân là một cô nhi không cha không mẹ, chỉ là một tên quân gia quèn của nhà họ Kỳ. Trầm Mạc Khương nào dám cao sang, chỉ đành nuốt ngược nước mắt vào trong, âm thầm làm một kẻ hèn mọn nhìn Tiểu Nhiên

Nhưng mà thật không ngờ nha, rồi lại có một ngày, em vì người ta mà khóc, giọt nước mắt vì tình yêu lần đầu tiên rơi xuống vì Chính Huyết

Ngày đó trời mưa rơi rất to, hôm đó bỗng dưng em gọi điện thoại cho anh, nước nỡ nói

- Mạc Khương! Anh ở đâu, mau đến trường cũ đón em. Người ta bỏ em đi rồi!

Cứ nghĩ có chuyện gì xảy ra với em, đến cái bánh sinh nhật vừa tự mua cho mình xong cũng bị anh vô tình đặt vứt xuống đất để lập tức chạy đi

Đến nơi, chỉ thấy em đứng ở trước cổng trường rơi nước mắt, mặc cho thân thể bị xối ướt, anh nhìn mà lòng xót xa, chậm rãi tiến đến ôm đỡ dành, cố gắng kìm nén cơn đau trong lòng ngực mà an ủi em

- Tiểu Nhiên ngoan ngoan đừng khóc, vẫn còn ca ca ở bên em mà

Lúc đó em như một đứa trẻ lên ba, nắm lấy góc áo anh vừa gào khóc vừa nói

- Chính Huyết đi rồi, anh ấy nói sang nước ngoài để tiếp quản công ty bên đó, nên anh ấy bảo em mệt còn thướt thì phải chờ. Em đã hứa rồi, nhưng mà lòng vẫn đau lắm

Nghe tiếng khóc đau xé lòng của bảo bối, anh cũng không biết phải làm gì đây nữa, chỉ có thể càng ôm chặt em hơn, nước mắt của anh cũng tự dưng rơi xuống, trái tim rỉ máu ra rất nhiều

- Em khóc vì thất tình, nhưng còn anh, anh khóc vì cảm giận bản thân mình không thể có được em, anh khóc vì số phận mình quá nghèo nên không thể đứng ngang hàng mà đường đường chính chính theo đuổi em. Kỳ Nhiên, mười mấy năm qua, anh vẫn chỉ là một người ca ca tốt trong lòng em thôi có đúng không? Em à! Mạc Khương này phải làm gì đây

Nước mưa hòa lẫn với từng giọt nước mắt của cả hai, ngày hôm đó chính là sinh nhật buồn nhất của bản thân anh đó

_____*****_____

Để cố quên đi được người yêu. Bỗng nhiên có một ngày, em đứng trước mặt anh nói

- A Khương, em biết anh thích em. Nên em cho anh một cơ hội, hãy làm tình nhân làm bạn giường của em đi. Đến khi nào Huyết về thì thôi đi

Đoạn Kỳ Nhiên cởi áo tắm trên người, anh nhìn thân thể em trần truồng mà máu nóng nổi luôn, đun vụng dồn nén bấy lâu nay cuồng cuộn bốc cháy

- Sao nào? Anh có muốn làm thể thân hay không?

Lúc đó anh như một con thú hoang lao vào gặm cắn em. Mặc kệ hết mọi chuyện, chỉ cần được chạm vào em, làm tình nhân cũng được, kẻ thể thân cũng chẳng sao. Chỉ cần có thể ở gần, tiến thêm một bước trong dãy ngoặc của chúng ta thì cái giá phải trả có đắt ra sao, Trầm Mạc Khương này cũng sẽ chấp nhận

Anh cũng lúc đó chỉ ôm ảo tưởng rằng tiếp xúc da với nhau càng nhiều. Thì sẽ có ngày em thích anh, nhưng mà hình như điều anh suy nghĩ là sai rồi em nhỉ?

2. Chương 2: Kỳ Nhiên, Nhìn Anh Một Chút Đi

Hai năm Chính Huyết rời xa Kỳ Nhiên, có lẽ là đoạn thời gian này Mạc Khương cảm thấy hạnh phúc nhất. Bởi vì sự thật họ đã tiến thêm được nửa bước trong mối quan hệ, từ ca ca tốt thành tình nhân. Anh yêu thương, bảo vệ, chăm lo cho cậu từng chút.

Kỳ Anh khóc vì nhớ Chính Huyết, không sao cả! Vẫn có Mạc Khương nén nhịn đau để lau nước mắt. Cậu vui khi ai kia gọi điện về hỏi thăm, anh sẽ ở trước mặt vui vẻ, chúc mừng. Nhưng phía sau lưng lại rơi lệ.

Tuy là được ngủ chung giường, được ăn chung một bàn, được sát nhập vào nhau. Nhưng anh vẫn mãi mãi chỉ là thể thân, không bao giờ có thể hoàn toàn chiếm lấy cậu.

Đã có lần anh từng khóc trước mặt cậu, cầu xin

- Tiểu Kỳ! Yêu anh một chút có được không? Quên Chính Huyết đi, anh hứa sẽ chăm lo, yêu thương cho em cả đời mà.

Nhưng mà lúc đó Kỳ Anh chỉ là nhìn Mạc Khương một cái, sau đó cười khẩy nói

- Anh nên biết thân phận mình ở đâu, tình nhân thì vẫn là tình nhân. Chẳng có thể trèo cao lên được, nếu còn nói nhiều nữa thì tự động biến khỏi mắt em.

Nếu hỏi ai có thể vì Kỳ Nhiên mà hi sinh nhiều nhất, thì xin thưa rằng đó chính là quán gia Trầm Mạc Khương, anh có thể vì cậu mà không tiếc cả sinh mạng. Vậy thì chuyện rời xa cậu là điều không thể, cho nên lúc lời đe dọa ấy được nói ra, Mạc Khương chỉ có thể kìm nén nỗi lòng đau như xé nát của mình mà tiếp tục làm một kẻ ở trong bóng tối.

Năm tháng qua đi rất nhanh, ấy thế mà người yêu của Kỳ Nhiên cuối cùng cũng đã quay về, hai người lại như cũ, anh anh em em hạnh phúc như xưa. Chính Huyết về, cậu bỏ quên anh, trở mặt xem Mạc Khương như một quân không hơn không kém. Thậm chí, như muốn anh chết tâm còn không ngần ngại cùng người yêu làm tình ở ghế sofa giữa nhà.

Anh vẫn cười, vẫn ở bên cậu làm quán gia. Bởi vì bản thân họ Trầm đã quá điên rồ trong tình yêu, người ta làm tổn thương cũng mặc kệ, trong lòng chỉ nhất quyết với ý nghĩ Kỳ Nhiên ở đâu anh sẽ có mặt ở chỗ đó.

Nhưng mà ngày hôm đó nhìn hai người hoan ái trước mặt mình, đầu óc anh bỗng nhiên quay cuồng, hai tay siết chặt thành nắm đấm. Chỉ một chút nữa thôi là chạy vào bếp, cầm lấy dao đâm chết Chính Huyết.

Bỗng nhiên đại não lại rất nhanh hoạt động, thâm tâm kêu gào không thể giết tên đó được. Bởi vì làm như vậy chỉ khiến Kỳ Nhiên đau khổ cùng hận anh thôi! Cho nên Mạc Khương đã không thể làm.

Nhắm mắt làm ngơ mọi thứ, ở đâu đó vẫn có Trầm Mạc Khương ngu ngốc yêu một người mà người đó chưa từng yêu anh.

Cuộc ân ái qua đi, Kỳ Nhiên không hiểu sao nhìn bản mặt đau buồn nhưng cố kìm nén của anh lại tức giận, đợi Chính Huyết đi lên lầu tắm rửa, cậu ở dưới này sau khi mặc áo quần xong liền cho anh một cái tát, còn không ngừng mắng chửi.

- Mẹ nó! Anh có liêm sỉ hay không, tôi cùng người yêu làm tình cũng đứng nhìn. Thật hết thuốc chữa mà, không biết rút đi chỗ khác hả?

Lúc đó anh cũng nhẫn nhịn chịu đựng những lời mắng chửi. Đợi đến khi cậu hết hơi, mới nhẹ nhàng cười vu vơ đáp lại.

- Kỳ Nhiên! Em không cần để ý đến anh, xem anh như người vô hình cũng được. Nhưng chỉ là cầu xin em đừng đuổi anh đi có được không?

Đôi mắt chất chứa nhiều nỗi buồn, đã bao lâu rồi cậu chưa thấy anh cười? Đã từ khi nào mà con mắt của người này đã đục ngầu như thế kia?

Nghe những lời nói ấy, nhìn khuôn mặt âm u không chút sức sống, bỗng dưng Kỳ Nhiên không muốn nói nữa, trực tiếp bỏ lên lầu, để mặc anh nhìn theo bóng lưng của cậu. Lúc này miệng Mạc Khương khẽ thì thầm

- Em đừng đi nhanh quá, quay lại nhìn anh một chút có được không?

-----****-----

Cuộc sống vẫn phải tiếp tục, cậu cuối cùng cũng nhận được lời cầu hôn chính thức từ Chính Huyết, Mạc Khương nhìn chiếc nhẫn trong tay cậu mà trốn vào phòng lặng lẽ khóc

- Nhu nhược, nghèo nàn cùng cam chịu đã khiến anh không thể có được cậu. Chiếc nhẫn cậu đeo trên tay cũng không phải do chính anh tặng, như vậy thì còn hy vọng nữa đi, còn điều gì vẫn vương nữa đâu, tốt nhất là buông tay đi

Tìm một chiếc vali cũ kĩ, xếp vài bộ áo quần cùng chút tiền ít ỏi vào trong đó, đợi lúc cậu đi tắm, anh liền nhẹ nhàng đặt một lá thư ở trên bàn. Sau đó thì mỉm cười buông tay, rời khỏi căn biệt thự chứa nhiều kỷ niệm ấy

Cứ nghĩ rằng bỏ đi sẽ là cách tốt nhất, nhưng thật không ngờ đêm đó chính một thảm kịch đau thương. Khiến một người ra đi mãi mãi, người ở lại phải sống trong sự hối hận cùng dần vệt của bản thân

3. Chương 3: Anh Đi Rồi! Em Biết Làm Sao?

Trầm Mạc Khương xách vali đi trong vô định, nỗi đau mười mấy năm nay phải gánh cứ ủa về khiến anh cảm thấy chua xót, nhưng thân là một đại nam nhân, không thể ở chốn đông người mà khóc được. Cho nên vẫn phải kìm nén mà đi lang thang khắp nơi

Nhìn đồng hồ ở quảng trường đã điểm chín giờ tối, bỗng dưng lòng lại cảm thấy không yên tâm, đại não bắt đầu suy nghĩ

- Ban này quên mất không nấu cơm cho Kỳ Nhiên, em ấy chịu đói rất kém, không ăn thì cả người sẽ mềm đi, biết phải làm sao bây giờ?

Để quên đi một người, đâu thể nói là chỉ một sớm một chiều là có thể quên ngay, huống hồ tình cảm Mạc Khương dành cho tiểu Kỳ lại hơn mười mấy năm, buông bỏ đâu phải chuyện dễ. Linh cảm có chuyện chẳng lành đối với cậu, trái tim bỗng đập mạnh kịch liệt, khiến anh không cần lòng được mà nắm chặt vali, bỏ hết mọi chuyện ra sau đầu mà chạy về lối cũ

Biệt thự của tiểu Kỳ nằm ở gần ngoại ô, chỗ đó là đất ở dành cho khu nhà giàu, cho nên hầu như có rất ít người ở. Mạc Khương, cũng may ban này chưa đi xa cho nên chỉ mất một tiếng sau, anh dùng hết tốc độ bình sinh mới có thể đến nơi

Nhưng mà đập vào mắt anh, chính là một màu đỏ rực của lửa.... Căn nhà bốc cháy rồi

Mạc Khương lòng đầy khiếp sợ, đám cháy quá to, người ở đây thì thừa thớt nên chưa ai có thể nhận ra, chẳng quản mọi chuyện, anh vứt hắt vali xuống đường, lao vào biển lửa đó, miệng không ngừng kêu gọi

- Kỳ Nhiên... Kỳ Nhiên, em ở nơi nào! Có trong đó hay không?

Đám cháy tham lam nuốt chửng căn nhà, khói đen mù mịt gây ra cảm giác ngột thở, bước vào phòng khách đã thấy một thân ảnh đang đứng loay hoay trong đó, ánh mắt tuy bị khói làm cho cay xè, nhưng miệng anh lại nói

- Tiểu Nhiên, là em có phải không?

Hơi nóng như muốn hun khói hai người, cậu đứng ở giữa nhà, bốn bề xung quanh đều là lửa. Vừa nghe thấy tiếng gọi quen thuộc, liền có chút tỉnh táo hơn, cậu nói to

- Tại sao lại bỏ đi? Điện trong nhà bị chạm.. Tại sao anh lại bỏ đi... Mạc Khương em sợ lắm..

Đã có vài thanh gỗ nhỏ rơi lộp bộp xuống sàn, thật sự không hiểu kỳ tích nào đã cho cậu vẫn còn an toàn đến hiện tại. Cởi chiếc áo khoát đang mặc ở bên ngoài ra, anh vượt qua những đám lửa, dùng chiếc áo đó bao bọc tiểu Kỳ, đoạn nói

- Trách mắng gì cứ để sau đi.... Hơi thở của em anh cảm rất yếu, chúng ta cùng nhau ra ngoài rồi tính tiếp

Mặt mũi Kỳ Nhiên đã đen nhẻm vì bụi, khói cùng sức nóng tỏa ra càng ngày càng nhiều khiến Mạc Khương biết họ đang ở trong giai đoạn nguy hiểm nhất. Bởi vì phải hít quá nhiều khói, mà hơi thở của cậu đã bắt đầu có chút gấp gáp. Anh không quản nhiều nữa, trực tiếp dùng áo khoác đen dày bao bọc lấy thân thể, đoạn ôm cậu sát vào người mình, chạy đi

Nhưng mà hình như ông trời muốn có người chết, sổ tay tử thần đã liệt kê tên của từng người. Lúc chạy đến giữa nhà, chiếc đèn chùm to bị được treo trên cao bỗng dưng rơi xuống, Mạc Khương tính theo sát xuất thì nó sẽ rơi vào cả hai người. Cho nên không nghĩ nhiều, liền đẩy Kỳ Nhiên ra xa, bản thân vừa xoay người lại thì đã bị chiếc đèn đèn trúng chân, những mảnh vỡ thủy tinh bắn lên người, gọng sắc cùng móc treo đều găm hết vào da thịt, khiến anh đau đến hoa cả mắt. Nhưng vẫn cố can đảm nhìn xem người kia có an toàn không. Chỉ thấy Kỳ Nhiên đang vội vã chạy đến đây, lấp bắp hỏi

- Anh... Anh có sao không? Để... Để em bỏ cái này ra rồi chúng ta cùng đi tiếp

Mạc Khương nằm bẹp dưới sàn, nở nụ cười suy yếu rồi dùng sức nắm tay cậu, lắc đầu đáp

- Kỳ Nhiên... chiếc đèn này quá to... khả năng... một mình em.... lấy ra là điều không thể đâu... Cứ lo cho thân mình... Chạy trước đi, lửa lên cao rồi... Một lát nữa sẽ phát nổ đó

Cậu bình thường đều không để anh vào mắt, luôn gây ra bao nhiêu tổn thương cho cái con người này, nhưng mà bây giờ lâm vào tình cảnh này, bản thân cảm thấy khó thở cùng đau lòng lắm, nhất quyết lắc đầu, nước mắt rơi lã chã trên khuôn mặt, tiếp tục cứng đầu

- Không... Em không bỏ anh ở lại đâu...cứ đợi em.. Chúng ta cùng nhau đi ra

- Kỳ Nhiên.... Chân anh bị những gọng sắt đâm nát rồi... Có lấy ra cũng không chạy nổi đâu... Nghe lời anh...còn cơ hội thì mau chạy.....đi tìm Chính Huyết.. Bảo cậu ấy chăm sóc cho em thật tốt

Cậu mặc kệ anh nói gì, vừa khóc vừa đứng lên cố gắng nhấc chiếc đèn lên, nhưng sức lực quá yếu ớt. Cho nên đến cả một sự dịch chuyển nó cũng chưa hề xảy ra, tâm trí càng hoang loạn hơn, miệng lắp bắp

- Chết tiệt.. Sao nó lại không chịu di chuyển vậy nè... Mạc Khương.. Anh ráng chịu đựng một chút đi

Giờ phút này anh biết mình không còn đường cứu sống nữa. Sức nóng tỏa ra quá mạnh khiến da thịt đã bắt đầu bỏng rát, những thanh gỗ lớn cũng đã bắt đầu rơi xuống nhiều hơn, Mạc Khương vội vã hét lên

- Kỳ Nhiên...đừng cố nữa... Mau chạy đi.. Sắp không kịp rồi

Bỗng nhiên từ ngoài cửa lại xuất hiện thêm một thân ảnh nữa, Chính Huyết từ đâu xông vào, nói to

- A Nhiên...em ở đâu rồi?

Mạc Khương bình thường gặp người này sẽ rất ghét, nhưng bây giờ tình huống nguy cấp lại cảm thấy hẳn có ích kinh khủng. Cuối cùng thì Tiểu Nhiên của anh được sống rồi... Thật may quá, anh.. Có thể an tâm rồi

Cổ bảo này chuyện này có nhiều chi tiết phi lí, chẳng hạn như đám cháy này nè. Nên mong chị em thông cảm, đừng khắc khe về vấn đề đúng sự thật này nhé:v

4. Chương 4: Bi Kịch Trong Đêm Tối(hoàn)

Trầm Mạc Khương cố gắng dùng một chút sức lực cuối cùng hét to

- Chính Huyết.. Kỳ Nhiên ở đây!

Hắn ta vừa nghe có tiếng người đáp lại liền chạy lại, đập vào mắt chính là một Trầm Mạc Khương bị nguyên ghiếc đèn chùm đè nửa người, nếu để ý kĩ sẽ thấy máu chảy lên lán trên sàn nhà. Và một Kỳ Nhiên đang cố gắng nhấc chiếc đèn ấy lên, cậu vừa thấy hắn liền nức nở nói

- Khụ... Hức... Huyết mau đến giúp em.. Cứu A Khương ra đi.. Chiếc đèn này nặng quá....

Chính Huyết nhìn lửa cháy quá to, lại công thêm có hai người đang mắc kẹt ở đây, bây giờ ai nói gì cũng làm theo. Một hai chạy đến chỗ đối diện với Kỳ Nhiên, dùng sức cố gắng xô dịch vật nặng này ra

- A Nhiên... Cùng cố gắng nào.. Một... Hai... Ba

Nhưng mà mọi thứ vẫn là con số không, hai người thử đi thử lại mấy lần mà vẫn không có nhúc nhích gì, lúc này bỗng nhiên tiếng động càng to hơn

Bụp! Bụp! Bụp

Mạc Khương biết tình thế nguy cấp quá rồi, vô vọng lắc đầu khuyên ngăn

- Khỏi càng ngày càng nhiều... Chúng tỏ ngọn lửa càng lớn.... Chính Huyết cầu xin anh... Mau dẫn Kỳ Nhiên chạy đi... Nhanh lên

Họ Chính cũng không phải là kẻ ngốc khi biết ai chết ai sống, nhưng hắn vẫn cố hỏi

- Còn anh thì sao?

- Tôi không chạy được nữa đâu... Chiếc đèn này năm xưa là do chính tay tôi chọn lựa nên biết sức nặng của nó ra sao, với lại căn nhà này được lắp những hệ thống điện tử cho nên việc bốc cháy này để lâu còn nguy hiểm hơn, hai người mau chạy trước đi... Chẳng thà một người chết hai người sống còn đỡ hơn là chết hết... Mau đi đi..

- Vậy....anh đợi tôi... Ban nãy tôi đã gọi xe cứu hỏa tới... Một lát nữa sẽ có người đưa anh ra ngoài

Chính Huyết nói xong liền chạy đến kéo Kỳ Nhiên đi, nhưng mà khoảng khắc chỉ vừa mới lôi kéo được vài bước thì bỗng nhiên cậu vung vẩy thoát ra, chạy đến ngồi bệt xuống bên cạnh anh, nức nở nói

- Không... Em không đi... Khương còn ở đây... Em không thể bỏ mặc anh ấy được.. Không được.... Xin lỗi... Em không nên làm tổn thương anh... Xin lỗi.... Đợi mọi người đến cứu.. Chúng ta cùng bắt đầu lại từ đầu nhé..

Lần đầu tiên thấy cậu rơi nước mắt, lần đầu tiên nghe được một lời xin lỗi thật lòng từ Kỳ Nhiên, nhiều đó thôi cũng đủ khiến Mạc Khương thỏa mãn lắm rồi, nước mắt khê rơi xuống gò má, anh dùng tay chạm lên tay cậu nói

- Kỳ Nhiên.... Em đối với anh như một bảo vật cần nâng niu che chở, em cười là đời anh vui, em khóc là tâm anh buồn..... Bản thân từng sợ rằng mình đi rồi thì đứa ngốc như em biết phải làm sao đây. Nhưng giờ anh có thể yên tâm rồi, Chính Huyết sẵn sàng vì em mà lao vào biển lửa, anh ấy thật sự là một con người hoàn hảo.. Thôi thì anh buông tay em... Mau đi với cậu ấy đi... Còn một tháng nữa là hai người đám cưới rồi.. Anh sợ mình sẽ không đến dự được...chỉ có thể ở tại đây chúc em hạnh phúc

Kỳ Nhiên càng khóc to hơn, mọi điều muốn nói đều không thể phát ra, cuối cùng cậu cũng chỉ có thể lặp lại từ không nhiều lần, anh nước mắt chảy dài trên khuôn mặt dấn dò với người kia

- Di nguyện cuối cùng của tôi chính là cầu xin anh chăm sóc A Nhiên thật tốt.. Nếu dám làm tổn thương em ấy, có là hồn ma tôi cũng sẽ ám anh. Bây giờ thì mau mang em ấy đi đi

Chính Huyết trong mắt chứa đầy tia chân chừ như muốn cứu người, nhưng sau đó cuối cùng vẫn là cắn chặt răng vác cả người cậu chạy đi

Kỳ Nhiên hốt hoảng dẩy dựa, Mạc Khương vẫn còn đang nằm ở đó nên cậu như loạn trí nói

- Thả em xuống.. Khương vẫn còn ở đó.... Đừng mà

Anh nhìn thấy cậu kêu gào thảm thiết như vậy thì chỉ cố gắng nuốt ngược nước mắt vào trong, vẫy tay chào tạm biệt. Bóng dáng hai người khuất xa xa dần, Mạc Khương khẽ thì thầm

- Đến phút cuối em cũng đã chịu quay lại nhìn anh một chút rồi.... Kỳ Nhiên.. Đừng bỏ anh

Chính Huyết vác cậu trên vai cố gắng chạy đi thật xa khỏi đám cháy, sau khi thoát ra khỏi căn nhà đó, thì bỗng một tiếng động lớn vang lên, xé nát cả bầu trời yên tĩnh trong đêm tối

Đùng!!

Kỳ Nhiên hai mắt mở lớn nhìn căn nhà phát nổ, cả người ngồi sụp xuống điên loạn gào lên

- MẠC KHƯƠNG.....

Tiếng còi xe vang lên, những vòi nước, lính cứu hỏa cuối cùng cũng đến, nhưng mà điều quan trọng nhất đã mất thứ vớt vác lại thứ gì? Vô ích hết rồi...

Nhìn người người xuất hiện đông dần, ân thanh tạp nham nhưng vẫn không thể lọt vào tai cậu, khuôn mặt vừa cười vừa khóc của anh xuất hiện trong đầu cậu... Mất hết rồi..anh ấy đi rồi... Mất thật rồi....

_____****_____

Sáng ngày hôm sau, các trang báo cùng tin tức thời sự chiếu trên tivi đồng loạt đưa tin

- Sau đây là tin tức chúng tôi mới vừa cập nhập. Vào tối hôm qua lúc 8h30 phút ngày 23 tháng 8 năm 2018 tại biệt thự của thiếu gia Kỳ Nhiên xuất hiện vụ cháy nhà lớn, nguyên nhân được xác định là do chập nguồn điện dẫn đến vụ hỏa hoạn... Đám cháy nép dài gần năm tiếng đồng hồ

Người chết trong thảm kịch được xác nhận là quản gia Trần Mạc Khương

——-Hoàn——-

Còn cái phiên ngoại HE nữa:v

Xin nhắc lại tình tiết đám cháy này là điều phi lí, chứ gặp ở ngoài đời mà nói dai như vậy là chết mất xác cả ba luôn rồi:v nhưng mà cái này là truyện nên thỉnh chị em đừng khắc khe quá:v

5. Chương 5: Phiên Ngoại 1: Người Ở Lại, Liệu Có Vui?

Thảm kịch năm đó qua đi, liệu người ngoài vẫn còn nhớ hay đã quên? Đau lòng trong lễ đám tang, thấp cho Mạc Khương một nén nhang lặng lẽ rơi nước mắt, nhưng ba ngày sau lại có ai còn nhớ đến hình ảnh của nam nhân đó không? Chỉ duy nhất có một người trong cuộc là không bao giờ quên được anh...cậu phải tự sống trong dần vật cùng hối hận vì những năm xưa mình đã làm

Kỳ Nhiên biết mình sai rồi... Yêu thương vụt tắt, nỗi nhớ về anh ngày ngày đều ủa về để hành hạ cậu. Thậm chí ngay cả trong giấc mơ cậu cũng khóc, cậu nhìn thấy anh đứng ở trong đám lửa vẫy tay chào tạm biệt mình... Những lúc như vậy, họ Kỳ chỉ biết suy nghĩ

- Anh nói em phải sống cho thật tốt? Nhưng mà không có anh em biết phải sống thế nào đây? Người từng ở bên cạnh giờ đi xa rồi. Mạc Khương, đánh mất anh là điều tồi tệ nhất em từng làm, nếu như năm đó đừng cố chấp, thì có phải bây giờ chúng ta đã có kết cục khác hay không?

Quá khứ đau thương, hiện tại không thể sửa sai khiến Kỳ Nhiên một năm qua từ người bình thường trở thành một kẻ mắc bệnh trầm cảm nặng. Cậu trả lại nhẫn cưới cho Chính Huyết, hai người cuối cùng cũng chia tay chia tay. Lễ tang của anh qua đi thì cậu lại tuyên bố không thừa kế công ty nữa mà là ở nhà học

nấu ăn.. Mỗi ngày lại nấu một món khác nhau, sau đó bỏ vào hộp giữ nhiệt, dắt chiếc xe đạp ra, chậm chậm đạp về phía ngoại ô thành phố, nơi chôn cất thi thể của Mạc Khương

Ngày ngày cứ đến buổi trưa, vài người sống ở gần đó lại sẽ thấy một thanh niên đi chiếc xe đạp màu trắng đến đây chăm lo cho một phần mộ của người đã khuất, hết đặt hoa rồi lại xới đất nhỏ cỏ, sau đấy lại bày ra một món ăn nhỏ, ngồi ở bên cạnh ngôi mộ đó ăn ngon lành

Hôm nay vẫn vậy, cậu theo thói quen mà làm những công việc kia. Mọi thứ xong đâu vài đấy thì lại mang hộp giữ nhiệt có đựng món gà hầm thuốc bắc ra trước di ảnh của anh, múc đầy một chén nhỏ đẩy về phía trước, còn mình thì lại lặng lẽ ăn hết những phần còn lại

Nhìn bên trong đã trống rỗng, nước mắt lại trào ra. Kỳ Nhiên đưa tay lên chạm bức ảnh có một nam nhân đang cười được khắc trên bia đá, miệng thì thầm nói một mình

- Mạc Khương..cánh gà này là em hầm từ tối hôm qua đến giờ đó..anh ăn có ngon không? Chứ em thấy nó thật đáng mà... Cũng đã gần một năm rồi nhỉ? Đợi em nhé...ngày đó sắp tới rồi..

Cha mẹ của Kỳ Nhiên từ sau khi vụ bị kịch đó qua đi cũng không còn dùng tiền đi du lịch vòng quanh thế giới nữa. Hai người chỉ một mực ở nhà vừa lo cho con rồi lại quản công ty. Nhìn Kỳ Nhiên sáng đi chiều về như vậy, họ cũng chỉ biết nén chua xót trong lòng. Chứ không thể làm gì hơn được cho cậu

Tiết trời đã bắt đầu vào thu, bỗng nhiên có một ngày Kỳ Nhiên không còn đi ra mộ của Mạc Khương nữa, mà là cười cười ngồi trước mặt hai người bạn họ thừa

- Cha! Mẹ...con muốn đi nghỉ mát một vài ngày cho đầu óc được giải vây có được không?

Hai ông bà nhà họ Kỳ nghe con mình cuối cùng cũng chịu đi chơi thì vui lắm, lập tức đồng ý ngay. Chưa đến ba ngày sau Kỳ Nhiên đã thu xếp hành lí ngồi trên máy bay để đến thành phố Y, nơi có căn nhà nhỏ cậu đã âm thầm nhờ người thiết kế và xây giống hệt biệt thự bốc cháy năm đó

Ban đêm ở ngoại ô thành phố Y rất yên tĩnh, Kỳ Nhiên bận một thân đồ thật đẹp, tay cầm bật lửa chơi đùa. Ánh mắt vô cự nhìn kim đồng hồ chạy tích tắc tích tắc, miệng khẽ đếm theo kim giây

- 57..58...59...60... Haha Mạc Khương, anh chờ em có lâu không? Không cần phải sợ cô đơn nữa đâu... Em đến với anh đây... Chờ Kỳ Nhiên này nhé

Lời vừa dứt thì đồng hồ đã điểm đúng 10h00 phút, cậu khẽ nở nụ cười mãn nguyện mà cho bật lửa rơi tự do xuống sàn nhà, ở phía là xăng đã được đổ đầy khắp nhà từ khi nào không hay... Bây giờ lại bắt nhịp được với thứ nguy hiểm cho nên bốc cháy rất nhanh.... Ngọn lửa lan tỏa khắp mọi góc ngách... Kỳ Nhiên vẫn ngồi im trên ghế với khuôn mặt bình thản, mặc kệ ngọn lửa đã dần dần đốt cháy đến bản thân mình.... Tròn lòng thỏa mái nghĩ rằng cuối cùng cậu cũng chờ đến được khoảnh khắc này rồi

Ngày 23 tháng 8 năm 2019

Bi kịch một năm trước bây giờ lại được tái diễn một lần nữa

6. Chương 6: Phiên Ngoại 2 : Quay Về Quá Khứ

Linh hồn của Kỳ Nhiên vừa bay lên nóc nhà, từ trên cao nhìn xuống có thể thấy rõ ràng người người đang thi nhau hò hét, xách nước cố gắng kìm hãm đám lửa kia. Trong lòng thầm nghĩ

- Bay được là đã chết rồi... Bây giờ phải đi tìm Mạc Khương thôi

Nhưng mà linh hồn còn chưa được lơ lửng bao lâu, bỗng nhiên có một lực hút khiến cậu bị kéo đi... Kéo đi thật xa, một mảnh u tối cứ lao vun vút qua cậu

Và rồi cậu cảm giác được mình nặng nề rơi xuống một chỗ nào đó

- A..... Chối quá....thật là nóng

Không phải là cái nóng của ngọn lửa ban này có thể thiêu rụi cả da thịt của cậu, mà cảm giác ấm nóng này lại khiến người ta có một chút thỏa mái dễ chịu vô cùng. Kỳ Nhiên từ từ mở mắt

-Cảnh vật có chút thật quen thuộc.... Mình đang ở đâu thế này.... Nước...

Kỳ Nhiên tá hỏa nhìn xung quanh, cầu tiêu, bồn rửa mặt, máy nước nóng... Kính trong suốt... Thiết kế thật giống căn nhà cũ trước kia Mạc Khương chết

Cậu không thể tin được nữa, này là sao hả?? Có chuyện gì với cậu thế này. Bản thân nhớ rõ ràng là mới vừa tự "nướng" mình mà... Vẫn còn thấy người ta cầm xô nước, la hét toáng loạn cả lên. Thế quái nào lại ở trong khung cảnh khác... Thật không thể hiểu được

Nhìn xuống thân thể của mình.... Khoan...là nước nóng...mình không mặc quần áo.. Mà ngâm bồn..chuyện này quá là phi lí đi...

Cậu nghĩ rằng đây chỉ là một chút hồi tưởng, cho nên vội vã tự dùng bàn tay vỗ chát chát lên mặt mình nhiều cái. Nhưng sự thật là... Đau thấy mười hai ông mặt trời luôn

- Còn đau thì chính là còn sống.... Đừng nói mấy cái phim năng lực siêu nhiên gì gì đó xảy ra với mình nha

Kỳ Nhiên có thói quen mang điện thoại vào phòng tắm, bây giờ đưa tay qua là có thể bắt được nó ngay.. Bật màn hình điện thoại lên.. Đồng hồ hiển thị 8h00p tối

Ngày 23 tháng 8 năm 2018

Ôi mẹ ơi! Cái quái gì thế này? Đây chẳng phải là ngày Mạc Khương ra đi mãi mãi ư? Tại sao mình lại ở trong này.... Mà khoan khoan mặc kệ đi.... Còn gần bốn tiếng nữa bị kịch xảy ra..cho dù đây chỉ là một phần kí ức, hay là do thứ mình tưởng tượng ra. Thì vẫn cố gắng thử xem sao. Cái này được gọi là chấp niệm đi nhỉ?

- Ê.. Mà khoan đừng nghĩ vẩn vơ nữa.. Đây chính là khúc Mạc Khương bỏ đi. Nhanh lên mới được

Vội vội vàng vàng mặc đồ vào người, cậu cầm điện thoại phóng xuống lầu, quả nhiên đã nhìn thấy phong thư màu trắng của Mạc Khương để trên bàn, 30 phút nữa thì nhà sẽ cháy. Cho nên cậu chạy thật nhanh về phía cầu dao, ngắt nguồn điện. Căn nhà bỗng chốc trở nên tối om

Bật màn hình điện thoại lên lần nữa, cậu bấm ngay số của anh gọi đi. Bên kia vang lên tiếng đổ chuông một hồi rồi lại tắt máy

- Chết tiệt! Rõ ràng là anh không chịu nghe máy của mình mà!

Nhưng mà Kỳ Nhiên vẫn cứ đầu cứng cổ gọi hơn hai mươi mấy cuộc. Cuối cùng thì Trầm Mạc Khương ở đầu dây bên kia cũng bắt máy. Giọng nói u buồn truyền qua điện thoại

- Tiểu Kỳ! Có gì không?

Cậu ở bên này xoa đầu bứt tóc, gấp gáp nói

- Anh đang ở đâu? Ai cho anh đi hả? Mau nói chỗ anh đang đứng đi. Em đến tìm anh

- Kỳ Nhiên... Anh không thể chịu nổi nữa rồi! Buông tay em là cách tốt nhất, đã bao giờ em chịu quay đầu lại nhìn người luôn đi theo sau lưng em chưa? Anh là con người chứ không phải tảng đá.. Em hiểu không?

Lòng cậu rối như tơ vò, chỉ còn nước ụy hiếp anh

- Em muốn nói chuyện cho rõ ràng... Anh.. Dám không gặp em.. Không nói ra địa chỉ thì em.. Thì cắt cổ tay chết cho anh xem...

Mạc Khương quả đúng là thương Kỳ Nhiên nhất trần đời, vừa nghe cậu đòi chết liền không còn kiên định gì mà nói rõ địa chỉ ra ngay, cậu vừa nghe xong liền nói được được, rồi tắt máy. Chuẩn bị chạy đi thì bỗng nhiên cảm nhận được trong túi quần mình có cái gì đó rung rung

Luồng tay vào lấy ra thì phát hiện có một chiếc điện thoại làm bằng giấy đang đổ nhạc chuông như đám ma, còn hiện lên cuộc gọi không có số

Kỳ lạ.. Hết sức kỳ lạ..điện thoại này là đồ đốt dành cho người đã chết mà... Đúng là giấc mơ thật rồi, tuy là tự suy nghĩ như vậy,nhưng cậu vẫn tò mò nhấn nút màu xanh nghe máy. Bên kia liền truyền đến một thanh âm vui vẻ

- Tổng đài Địa Phủ xin chào linh hồn mới chết Kỳ Nhiên. Nhân ngày kỉ niệm người thứ một vạn chết cháy ở Trung Quốc, nên Diêm Vương của chúng tôi đã cho một bạn giải thưởng đó là trọng sinh về lại quá khứ để sửa sai lầm. Nói cho dễ hiểu là sống lại ấy

Lúc này Kỳ Nhiên như tỉnh hẳn ra, ôi mẹ ơi thì ra là hẳn là kẻ may mắn nha. Thì ra là Diêm Vương cho hẳn sống lại, tuy là rất mơ hồ nhưng mà kệ đi, miễn sao cậu có thể cứu sống anh là được. Nụ cười nở trên môi, cậu nói

- Cảm ơn ở dưới đó nhiều nhé

Tiểu Quỷ tổng đài cũng rất nhiệt tình đáp trả

- Ayo.. Không có gì đâu, cố gắng sống cho tốt nhé..đừng chết sớm,ở dưới này dân số đông quá rồi! Diêm Vương nuôi không nổi nên tổ chức cái này cũng chỉ để tổng bớt người đi thôi.. Được rồi tôi cúp máy đây, còn phải tiếp tục trao thưởng cho kẻ may mắn vừa được xe tải cán chết là An Vũ Phương nữa.. Tạm biệt

Bíp! Bíp! Bíp

Cuộc gọi kết thúc, chiếc điện thoại giấy cũng bốc cháy. Kỳ Nhiên hiểu ra tình hình liền cười vui vẻ, ba chân bốn cẳng lao ra khỏi nhà tìm lại tình yêu. Trong lòng cảm kích vô cùng

- Cảm ơn Diêm Vương đã tổ chức ra cái này... Sống lại là tuyệt nhất

_____****

Còn một chương nữa là hết nhé:v

Nhắc cho mọi người nhớ An Vũ Phương là em thụ trong bộ Trọng Sinh Em Vãn Yêu Anh ấy:v em cũng trọng sinh, cũng chết vì bị xe tải cán nát đó:v

7. Chương 7: Phiên Ngoại 3 : Hạnh Phúc Tìm Về

Kỳ Nhiên hai bước thành một khản trương chạy đi. Cũng may Mạc Khương chưa đi xa cho nên cũng không tốn bao nhiêu công sức. Đến nơi chỉ thấy anh đang lúi thủi đứng ở bên vệ đường, bóng tối bao phủ lấy một thân thể đang tổn thương, bàn tay rách một túi vali nhỏ, đầu cúi xuống đất

Cảm giác bây giờ của cậu rất vi diệu, một năm qua đều chỉ có thể nhìn người này qua di ảnh trên mộ đá. Bây giờ người thật đang đứng ở đây, cậu bất ngờ chạy thật nhanh đến ôm chầm lấy anh, miệng khẽ lầm bầm

- Thật tốt quá.. Anh đây rồi, anh ở đây rồi..

Mạc Khương bỗng nhiên bị đánh úp như vậy có chút không quen, nhẹ đẩy cậu ra người mình, cười khổ hỏi

-Có chuyện gì? Em cứ nói đi..

Kìm nén lại nước mắt sắp trào ra, cậu vội vã nói như muốn tự nhai luôn lưỡi của bản thân, cố gắng nói thành lời

- Anh đừng đi mà..

Mạc Khương nghe vậy thì đôi mắt chứa đầy tia đau thương, lắc đầu hỏi ngược lại cậu

-Ở lại có ích gì đây? Ở lại để tiếp tục làm một người cho em xả giận, hay lại phải giả vờ nhắm mắt làm ngơ nhìn em ân ái với người khác? Sau đó lại nở nụ cười giả tạo chúc em hạnh phúc trong ngày cưới? Kỳ Nhiên à! Anh là người chứ có phải sắt đá đâu mà không biết đau. Rõ ràng chính em là người hiểu rõ tình cảm

trong anh nhất. Nhưng vẫn cố tình hết lần này đến lần khác bỏ mặc mọi thứ ra sau lưng. Cầu xin em....
Buông tha cho Mạc Khương này đi

- Không? Em không thể buông được.. Em...em nhận ra được tình cảm của mình rồi, anh mới chính là người Kỳ Nhiên yêu nhất... Tuy là nhận ra quá trễ.. Nhưng anh lỡ thương em thì thương cho trót, quay về nhé? Không có anh đứa vô dụng này biết phải làm sao đây? Anh từng nói là sẽ dùng cả đời để chăm sóc Kỳ Nhiên mà

Mạc Khương như không tin vào lỗ tai mình nữa, cứ nghĩ rằng cậu chỉ là cảm thấy có lỗi nên mới nói vậy. Trấn an trái tim đang nảy kịch liệt kia, mạnh mẽ phủ nhận

- Tiểu Kỳ.. Không cần phải nói vậy, đừng làm anh hy vọng có được không?

Kỳ Nhiên biết anh không tin mình, cho nên lập tức gỡ bỏ chiếc nhẫn đang đeo trên tay ra, ném nó đi thật xa. Rồi lại quay người lại, đưa bàn tay trống đến trước mặt họ Trầm chứng minh

- Anh nhìn đi, em không cần Chính Huyết nữa, em chỉ cần anh. Mạc Khương, sau này em sẽ ngoan mà, sẽ không làm tổn thương hay khiến anh phải đau lòng đâu. Đánh mất anh là điều em cảm thấy hối hận nhất, chúng ta làm lại từ đầu được không?

Đoạn cậu khóc lóc nức nở, chỉ sợ không đủ thành ý mà quỳ hẳn xuống cầu xin Mạc Khương

Anh nhìn thấy vậy mà tâm vừa đau lại vừa mừng. Chính bản thân này cũng biết không can tâm rời bỏ được đứa ngốc này, bây giờ cậu làm ra động tác này chỉ khiến anh càng thương chứ không thể giận được. Ai bảo tình cảm này áp ủ suốt mười mấy năm qua làm gì cơ chứ?

Nhẹ nhàng ngồi xổm xuống ôm Kỳ Nhiên vào lòng mà vỗ về, anh thì thầm bên tai cậu

- Tiểu Kỳ của anh đừng khóc. Mặc dù không biết đây là thật hay mơ, hay chỉ là một tình cảm nhất thời trong tâm em. Nhưng nếu nó là giấc mơ đẹp, thì cứ để anh luống sau vào đi, không cần phải gọi dậy

Kỳ Nhiên nước mắt nước mũi tem lèm mà bơi hết lên người, vừa nấc vừa đáp

- Không mơ đâu, sau này anh chỉ được có mỗi mình em thôi. Sai lầm một lần là quá đủ, kí ức đau thương anh vứt hết đi. Mạc Khương, chúng ta về nhà nào

Nghe thấy từ “nhà ” trong miệng cậu phát ra, bỗng nhiên anh cũng đổ lệ. Mạc Khương cả đời này chỉ có thể yêu Kỳ Nhiên, bây giờ lại nhìn thấy ai kia đang khóc vì mình liền nhẹ nhàng gạt đầu tha thứ thay cho lời nói, hai người cứ như vậy nắm tay nhau bước tiếp về con đường phía trước. Đang tại lúc không cảnh ngợt ngào, Kỳ Nhiên chợt nhớ ra điều gì, nắm tay anh dắt đi về hướng ngược lại rồi giải thích

- À quên mất.. Hôm nay chúng ta ở lại khách sạn ngủ đi. Nhà bị chập điện rồi, mai người ta mới đến sửa được

_____****

Một lần nữa ngày 23 tháng 8 năm 2019 được lặp lại, nhưng lại không hề có bi kịch đau thương này xảy ra, mà tại đây, lễ kết hôn của Trầm Mạc Khương và Kỳ Nhiên chính thức bắt đầu.. Hai người họ trở thành đôi phu phu sống hạnh phúc bên nhau

_____***_____

Chuyện bên lề

Tiểu Quỷ tổng đài nhìn số người vừa được trúng thưởng mà đau đầu cảm sổ sách thống kê đến chỗ Diêm Vương đang xử lí văn kiện, cậu mệt mỏi nói

- Chồng à? Mặc dù em đã cho hơn một ngàn linh hồn sống lại rồi. Nhưng mà linh hồn ở đây quá đông. Chừng đó chỉ là con kiến.. Không thể giải quyết vấn đề đâu

Diêm Vương rời mắt khỏi sổ sách, đập bàn thật mạnh quát đám linh hồn

- Mẹ nó.. Các người đã hết tội từ lâu rồi, tại sao không chịu đầu thai hả? Đám người các người ở đây cũng hơn một trăm năm rồi đây

Đám linh hồn đồng thanh trả lời

- Ngu gì đầu thai? Từ ngày cậu kế nhiệm chức Diêm Vương mới, rồi làm công cuộc cải cách cho địa phủ. Chúng tôi chết sướng như tiên. Không thèm đầu thai nữa đâu

Diêm Vương cùng Tiểu Quỷ: Hơ hơ -.-

_____*_*_*____

Chính Thức Khép Chuyện

Tác giả: Mộc Nhi (Kiều Nhã)

Bút danh: Cỏ

_____*_*_*____

Chị em chuẩn bị đi, bộ chuyện mới sẽ có tên là Chuyện Tào Lao Ở Địa Phủ

Nội dung chính kể về tình yêu của Diêm Vương trẻ tuổi và Tiểu Quỷ tổng đài, và công cuộc cải cách Địa Phủ truyền thống thành hiện đại. Với sự góp mặt của đám oan hồn dễ thương, và các quỷ sai moe moe khác:v Và những lần cả Địa Phủ đi chơi trên trần gian

Chuyện mang yếu tố huyền huyễn,phi logic và không có tu luyện gì cả. Chủ yếu là hài, dễ thương và ngọt ngào:v vài bữa nhử mời chị em tiếp bằng văn án nhé:v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-tung-co-ke-ngoc-thuong-em>